

sidste Gang. Derfor var det, jeg ved 2den Behandling tillod mig at slutte min anbefaling af at føre Lovforslaget tilbage til dets oprindelige Skikkelse med den Hønstilling til den højtærede Minister, om han ikke vilde fungere som ærlig Mægler mellem Tingene. Det har han gjort, og da den højtærede Minister har gjort det, vil jeg for mit Vedkommende — og jeg tror ogsaa, det gælder de ærede Medlemmer af Udvalget, som dele Mening med mig — ikke skamme mig ved at foreslaa at vedtage noget andet, end jeg anbefalede forrige Gang. En Sætning, som har sin Sandhed, er, at kun Vorherre og de uforstandige aldrig skifte Mening, og eftersom Forholdene nu foreligge, forekommer det mig, at det vilde være uforstandigt fra mit Standpunkt — og jeg tror ogsaa fra mine Meningsfællers — om vi ikke fulgte den højtærede Minister i denne Sag. Jeg er den højtærede Minister taknemmelig, fordi han har paataget sig denne ogsaa for ham lidet taknemmelige Rolle. Han blev jo ikke meget paaskønnet af det ærede Medlem for 8de Kreds. Jeg paaskønner, at den højtærede Minister har udsat sig for den Kritik, som selvfølgelig ikke kan udeblive ved et saadant Forslag. Men Hovedsagen er og bliver, om dette fører til et gunstigt Resultat; hvis det er Tilfældet, tror jeg, at man med stor Lethed kan tage mod det ærede Medlems Bebrejdelser for at have skiftet Mening.

Til det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) vil jeg blot sige dette, — hvad han jo for Resten selv fremhævede —, at jeg som en, der kunde ønske Lovforslaget gennemført, advarer meget imod at komme ind paa ny reelle Krav eller ny reelle Forslag; jeg tror ikke, at Vejen da vil være fremkommelig. — Det ærede Medlem frygtede for, at Landarbejderne om 5 Aar skulde komme til at sidde for haardt, men Loven gælder jo kun i 5 Aar, og inden de 5 Aar ere omme, komme vi jo til at tales ved om Sagen igen. Saa længe denne Lov varer, vil den derfor ikke komme til at trykke dem, og naar Loven kommer til Revision, ville vi bedre kunne se og dømme om, hvorvidt de Krav, som stilles til dem, ere overdrevne, hvad jeg nu ikke kan skønne. Men hele dette Spørgsmaal har jo i dette Øjeblik ingen Interesse, da det er en Betingelse, uden hvilken vi ikke anbefale Vedtagelsen af de stillede Ændringsforslag, at Loven kun gælder 5 Aar, og at den inden 5 Aar ere omme, skal være underkastet en Revision og enten afløst af en ny Lov eller forlænget. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem — hvis

Tilslutning jeg i øvrigt paaskønner, ligesom jeg ogsaa takker den ærede Sekretær (Johansen) for hans Tilslutning til Loven — ikke behøver at have nogen Betænkelighed her. — Jeg anbefaler fremdeles mine Meningsfæller at stemme for de foreliggende Ændringsforslag.

Danneskjold-Samsø: Jeg forstaaer udmærket vel, at den højtærede Minister har søgt at mægle mellem Tingene, og jeg finder det ogsaa fuldstændig korrekt fra den højtærede Ministers Side, men derfor kan jeg ikke nære Sympati for de Ændringsforslag, Ministeren i Dag har stillet. Ministeren udtalte blandt andet, da han anbefalede Forslagene, sin Formening om, at Loven vilde komme til at skabe mangt et lykkeligt Hjem paa Landet. Det er meget muligt, at Ministeren faar Ret, men det har oprindeligt aldeles ikke været Hensigten med denne Lov at skabe lykkelige, selvstændige Hjem. Den oprindelige Tanke ved Lovens Fremkomst var den, at skabe en forøget og dygtig Arbejdskraft paa Landet, og efter min Mening faa vi aldeles ikke det ved denne Lov. Tværtimod, vi have snarere Udsigt til at miste den, thi alle de, der ville faa disse lykkelige Hjem, forlade Landbrugsarbejdet, det vil sige som Arbejdere hos andre. Da jeg altsaa bilder mig ind, at vi ikke opnaa det, som vi oprindeligt have tilstræbt, beklager jeg, at jeg ikke kan forandre min Afstemning, og maa altsaa henregne mig til de Herrer, som den ærede Ordfører meget strengt kritiserede.

Breinholt-Vandborg: Den ærede Ordfører var saa venlig i Begyndelsen at tage ret blidt paa mig, men han sluttede rigtignok senere hen, idet han hentydede til min bekendte Standhaftighed, med at sige, at det var jo en bekendt Ting, at kun Vorherre og de uforstandige have Ret til at holde fast ved deres Mening. Da jeg nu ikke er Vorherre, har den ærede Ordfører selvfølgelig klassificeret mig mellem de uforstandige. Jeg takker for Komplimenten og forstaaer saa godt, at den ærede Ordfører, efter at have sagt dette, kunde tilføje, at han derfor med Ro kunde tage imod de Bebrejdelser, der fremkom fra min Side; thi de uforstandiges Bebrejdelser ere sandelig ikke meget værd og lette at tage imod.

Landbrugsministeren (A. Hage): Jeg vil blot tillade mig at gøre en Rettelse. Da jeg før nævnedes, hvor mange Huse der